
Ediție îngrijită de: Alexandra Petrea

EDITORI:

Manager Irinel Merlușcă
Redactor Georgiana Chiratcu
Referent Alexandra Petrea
Referent Valeria Reit
Analist Carmen Zaman
Grafică Ramona Marinescu

CORECTURĂ:

Elena Dițu

**DESIGN •
TEHNOREDACTARE:**
Editura Creator

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOREST, REBECCA
Lumini și umbre / Rebecca Forest. - Brașov:
Creator, 2025
ISBN 978-606-029-893-9
821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2025

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
E-mail: editura@libris.ro
Tel.: 0720 539533
www.edituracreator.ro

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România
Tel.: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

LIBRIS We know
books

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **LIBRIS**

CUPRINS

ALEX	7
ANNA.....	19
<i>Sfârșitul</i>	19
<i>Anxietăți</i>	20
<i>În Olimp</i>	22
<i>Blocaj</i>	24
ALEX	27
ANNA.....	28
<i>Arderea</i>	28
ALEX	32
ANNA.....	33
<i>Când viața e o luptă,</i> <i>iar noi nu mai știm cum să luptăm</i>	33
ALEX	35
ANNA.....	36
<i>Muncește!</i>	36
ALEX	40
ANNA.....	42
<i>Zgomot</i>	42
<i>Ascensiune</i>	43
<i>Când nu mai ai un paznic al conștiinței</i>	44
ALEX	47
ANNA.....	48
<i>Eliberare</i>	48
<i>Legături</i>	50
ALEX	52
ANNA.....	53
<i>Fractura</i>	53
<i>Când te uiți în urmă și-ți dorești să fii în altă parte</i> ..	54
ALEX	57
ANNA.....	59
<i>Mai mult ca perfect</i>	59
<i>Străini</i>	61
<i>Liniștea</i>	62

	<i>Impulsuri</i>	66
	<i>Magie</i>	68
ALEX	70
ANNA	71
	<i>Căderea</i>	71
	<i>Fuga</i>	72
ALEX	74
ANNA	75
	<i>Viața nu mai e ce a fost cândva</i>	75
	<i>Surpare</i>	76
	<i>Fericire</i>	78
	<i>Ritm</i>	79
ALEX	81
ANNA	82
	<i>Răzvrătire</i>	82
ALEX	85
ANNA	86
	<i>Când tot ce poți să faci e să urli la lună, la cei pe care îi iubești și plângi cu fața în pernă</i>	86
	<i>Teama de a ieși de sub carapace</i>	90
	<i>Colaps</i>	92
	<i>Când ajungi atât de amorțit încât nu-ți mai pasă nici cum îți plătești facturile</i>	95
ALEX	100
ANNA	101
	<i>Când simți că îți pierzi mințile și de fapt ești o pisică alergând prin iarbă</i>	101
ALEX	104
ANNA	105
	<i>Când vrei să dansezi și știi că poți, dar sfârșești, pedalând de nebun, prin munți</i>	105
	<i>Există și pentru mine o cale de mijloc?</i>	107
	<i>Când tot ce îți dorești e să dispari, iar ceilalți nu te lasă</i>	108
ALEX	110
ANNA	111
	<i>Alergi fără țință să cauți, de fapt, țința</i>	111
	<i>Libertate</i>	116
ALEX	119
ÎNCEPUT	121

ALEX

Ce înseamnă să fii în mod iremediabil îndrăgostit de viață? Eu știu, cum probabil știu toți copiii care nu trebuiau să se nască.

Medicii i-au spus mamei mele că mă voi naște mort. Nu-mi auzeau inima, iar mama era pregătită să mă scoată din pântecul ei cu haine pentru înmormântare.

Soarta, însă, a spus altceva sau poate, mai degrabă, era urechea surdă a medicului. Nu mai contează acum.

Important e că eu i-am contrazis, iar mama îmi spune și acum că m-am născut „sucit”. Asta, pentru că, de atunci, mi-am perfecționat arta de a-i contrazice pe toți cei pe care îi întâlnesc. Îi enervez. Îi irit. Le arăt cele mai urâte părți din ei. Sunt oglinda lor sinceră și, de aceea, unii mă evită sub tot felul de scuze neplauzibile, de care, sincer, puțin îmi pasă.

Dar, totuși, se pare că, în ciuda acestui lucru, sau poate tocmai datorită lui, mult mai mulți mă iubesc. Poate asta are și legătură cu ochii mei mari, căprui („de câțel fidel”, mi-a spus o fostă iubită, neștiind că deja mă pregăteam să o părăsesc pentru o alta) și părul de rock star, puțin prea lung pentru o societate conservatoare ca a noastră.

Sau poate că nu e asta. Poate firea mea enervantă are și acel „ceva”, un magnet iritant care atrage oamenii ce trebuie să fie enervați pentru a fi schimbați.

Dar mă scuzați, sunt nepoliticos! Am uitat să mă prezint!

Eu sunt Alex.

Am ajuns la patruzeci și patru de ani, sunt un om singur și, de fapt, un visător (dar acesta, te rog, să rămână secretul nostru!).

Sunt singur pentru că am ales să nu-mi leg viața de nimeni, cu excepția pisicilor pe care le găsesc periodic pe pragul casei – în medie, cam una pe an. Primul meu semn că începe toamna vine cu un mieunat flămând dinspre un ghem de blană.

Libertatea mea e singurul lucru pe care îl simt al meu cu adevărat, așa că nu am fost dispus să renunț la ea pentru a fi parte din ceva în care nu cred. Și, mai exact, cred cu toată ființa mea că relațiile apropiate sunt pentru alții mai naiți, nu pentru un om pe care l-a așteptat moartea la colț, de dinainte să se nască.

Iar despre secretul nostru ce pot să spun? Sunt un visător, da, pentru că nu pot să mă opresc să inventez basme despre o lume mai bună – basme cu un final fericit, deși viața se încapățânează să-mi arate contrariul.

Aveți astfel, în față, un individ enervant care se visează pe ascuns prințul din basme, gata să salveze orice prințesă care are nevoie de ajutor. Doar că trebuie să adaug că mă plictisesc repede și nu prea cred în

„împreună până la adânci bătrâneți” și nici în finaluri fericite. Sper că m-am făcut suficient de clar.

Deși m-am născut în perioada lungilor cozi la alimente, pot spune acum că trăiesc într-o vreme care ar putea fi considerată printre cele mai liniștite din istoria noastră, a oamenilor. Ar putea fi așa, dacă nu ar mai exista și copii neiubiți, deveniți acum adulți care se joacă de-a războiul, și Atotputernicul. Sau oameni plictisiți care luptă pentru idei fără fond, doar pentru că un om mai inteligent decât ei a reușit să îi prostească într-o asemenea măsură.

Țara mea, pe care m-am ambiționat să nu o părăsesc, deși am trădat-o cu mintea de prea multe ori, ar putea fi printre cele mai prospere din lume. Asta doar dacă mai mulți dintre conașionalii mei s-ar îndrepta mai mult spre cărți și mai puțin spre bani. Mai mult spre echilibru interior și mai puțin spre statut social superficial.

Atât despre mine, nimic mai mult. Prefer să mă opresc aici, nu eu contez în această poveste sau, mai bine spus, contez prea puțin.

*Povestea este despre ea. **Ea**, cea pe care aș fi vrut să fie **a mea**.*

Pentru că fiecare dintre noi are, cel puțin o dată în viață, șansa ori poate ghinionul de a trăi o iubire incertă, chiar imposibilă, vreau să vorbesc doar despre ea: despre acea femeie pe care știi că nu o poți iubi decât în imaginația ta și, totuși, nu o poți elimina din suflet și din minte.

În cazul meu, acea iubire fără speranță a luat forma Annei, femeia cu trup de copil și zâmbet trist, care iubea pisicile, copiii și muzica rock. Femeia micuță, cu păr roșu și ochi mari, negri, care, atunci când era supărată, își ondula în degete buclele lungi și călca prea tare pedala de accelerație a mașinii, ascultând și mai tare acordurile de chitară electrică.

Femeia care își adora copilul și îi scria în fiecare zi, de când acesta s-a născut, câte o scrisoare de iubire.

O femeie obsedată de cărți și citit, încât și în mașină avea minim cinci cărți de rezervă („nu se știe când sunt blocată în trafic, nu?”), se scuza ea cu un zâmbet vinovat, parcă, dar plin de o mândrie ascunsă).

Poate pe ea aș fi vrut să o salvez și să mă opresc doar la ea, dar nu vom ști niciodată cum ar fi ieșit lucrurile. Nu e cu mine și sunt conștient de faptul că nu va fi niciodată.

Anna...

Am cunoscut-o pe Anna acum cinci ani, când mă învârteam cu speranțe de antreprenor la început de drum în mediul corporatist, în căutare de clienți pentru firma mea de consultanță.

După mult timp petrecut în postura de angajat nefericit, decisesem să-mi dau demisia și să pornesc pe drumul incert al mediului de afaceri. Scopul meu era să aduc o schimbare, să văd zâmbete dimineața și liniște în suflet duminică seara. Încercam, astfel, să motivez companiile să creeze un mediu de lucru mai sănătos, în care oamenii să fie motivați de pasiune să muncească

și nu din frică. Știu acum ce crezi, iar visez, nu-i așa? Cine ar pune asta pe primul plan în locul profitului? Te poți întreba, însă eu continuu să cred că există pe undeva o speranță.

Astfel, în naiivitatea mea, am început să organizez o serie de evenimente prin care doream să îi conving pe cei cu putere de decizie să lucreze cu mine. Voiam să produc o schimbare în mentalitatea celor care conduceau corporațiile și îmi asumam munca dificilă care ar fi urmat.

La unul dintre aceste evenimente, am zărit o femeie tânără și reținută, care părea să fi ajuns aici din întâmplare. Nu se potrivea deloc cu ceilalți participanți, era ca un artist timid între suporterii înrăiți ai unei echipe de fotbal.

Am aflat, însă, că era reprezentantul uneia dintre marile companii din țară, pe care o doream cu orice preț drept client, așa că mi-am propus să o impresionez de la început.

O chema Anna, iar numele acesta avea o rezonanță aparte pentru mine. Așa s-a numit și bunica mea, care a fost o femeie remarcabilă. Țărancă de origine ungu-roaică, era atipică pentru perioada în care a trăit, cu părul ei tuns scurt, rujul roșu, deși locuia într-un sat, și conducea mașina ca un bărbat, poate chiar mai bine decât atât.

Anna s-a ridicat la înălțimea numelui pe care îl purta, fiind cel puțin la fel de magnifică precum era și Anna din familia mea.

Eu m-am așteptat să fie managerul corporatist standard – plin de el, cu înfumurarea specifică celor care au dat de bani și de putere prea devreme și care monopolizează orice conversație pentru că adoră să se audă vorbind. Pe un astfel de om m-am pregătit să îl conving.

Însă, ceea ce m-a frapat la ea de la început era cât de tăcută stătea, lăsându-i pe ceilalți participanți să-și afirme personalitatea într-un mod gălăgios. Nu intervenea în dezbateri, nu dorea să convingă pe nimeni de nimic, asculta atentă și era în permanență politicoasă.

Cu toate acestea, Anna nu era o persoană timidă; purta conversațiile cu voce calmă și liniștitoare în același timp, iar noi toți cei prezenți acolo am ajuns să fim fermecați în scurt timp de personalitatea ei. Era acel gen de persoană care umple o încăpere cu doar simpla sa prezență.

Am avut ocazia, ulterior, să mă apropii mai mult de ea, colaborând pentru un scop comun, iar legătura noastră, aș putea spune, fără să exagerez, a ajuns una de suflet, în care, inițial, eram fascinat de ea, apoi m-am îndrăgostit și, în cele din urmă, eram pur și simplu inspirat și obsedat de prezența ei.

Am devenit prieteni, dar eu nu îndrăzneam să fac niciun gest care să îi indice sentimentele mele. Știam că era mama unui băiat la început de adolescență. Știam și că viața ei de familie nu era lipsită de complicații, cu un partener gelos și posesiv, așa că m-am mulțumit să fiu alături de ea din postura de simplu prieten și colaborator.

Aveam discuții nesfârșite care nu erau văzute cu ochi buni de partenerul ei de atunci, dar relația noastră a fost și a rămas una strict platonică. Nu, nu voi vorbi aici despre visele mele în care nu-mi puteam lua mâinile de pe ea, nici despre gândurile că aș fi putut să îi cresc copilul ca un tată răbdător și iubitor. Ce relevanță au asemenea vise, când iubirea nu este una împărtășită?

Ne animau aceleași lucruri și amândoi doream să putem crea mai mult bine pentru cât mai mulți oameni. Îmi dădea însă de înțeles că are multe pe suflet pe care nu le putea împărtăși, iar eu am simțit că trebuie să rămân doar o prezență discretă în viața ei.

Continuam să am relații de scurtă durată, am năruit, poate, visele multor femei, însă nu am ascuns nimănui adevărul. Le spuneam după prima noapte că nu voi rămâne cu ele pe termen lung, că nu vreau o relație, iar culmea e că majoritatea doreau să rămână până spuneam eu stop.

Dar Anna era mereu prezentă în mintea mea și îmi ocupa gândurile, zilele și nopțile.

Cel mai groaznic a fost când m-am trezit spunându-i unei iubite „te iubesc”, în timp ce mă gândeam la Anna. Atunci mi-am dat seama că lucrurile au ajuns cumva prea departe pentru mine.

Îmi era în minte când mă trezeam și când mă puneam noaptea la somn. Închideam ochii și lumea devenea alta, o lume în care eram bărbatul ei și îi eram mereu aproape.

Ziua, când o vedeam, mă abțineam cu dificultate să nu continui visele din noaptea anterioară și încercam să redevin un profesionist.

Îi admiram sinceritatea și tăria de caracter și i-am propus în nenumărate ocazii să vină să lucreze alături de mine – am fi fost o echipă indestructibilă, așa credeam.

Mi-a spus că ar fi fost înclinată să accepte propunerea mea, însă ezita, de teamă ca prietenia noastră să nu fie astfel afectată. Dacă lucrurile nu ar fi mers cum ne-am fi dorit? Era totuși și ea mereu aproape de mine, chiar dacă nu în felul în care mi-aș fi dorit-o eu.

De aceea, nu am înțeles motivul pentru care, dintr-o dată, a rupt orice legătură cu mine, ca și cum nu aș fi existat vreodată. A încetat să răspundă la telefon și la mesajele pe care i le trimiteam; de câte ori ne întâlneam întâmplător pe holurile companiei la care lucra, parcă mă evita, fiind mereu grăbită. Astfel, s-a sădit îndoiala în sufletul meu.

Am început să mă întreb dacă oare nu am depășit anumite limite în mod involuntar sau poate am suferat-o cu ceva, deși nu era nimic care să-mi vină în minte.

Am tendința să mă autoflagelez de cele mai multe ori, așa că mi-am dat timp să analizez de ce, brusc, nu mai dorește să fie alături de mine sau eu alături de ea. Răspunsul însă nicicum nu dorea să apară, iar faptul că nu înțelegeam mă obseda și mai tare.

O vreme apoi m-am retras, încercând să mă liniștesc, am muncit la alte proiecte și mi-am canalizat energia în alte direcții.

Am decis să nu mă mai implic nici eu în relația cu ea, mă simțeam parcă luat de prost și folosit. Detestam să fiu în această postură.

Am făcut apoi mai mult loc în viața mea tuturor femeilor cărora cinismul meu li se părea irezistibil și, credeți-mă, sunt destule suflete rănite pe lumea asta. Am băut prea mult, am fumat prea mult și am avut prea multe nopți cu femei ale căror nume le uitam imediat după miezul nopții.

Am făcut tot ce am putut încât să pot considera capitoul ANNA ca fiind unul închis. Mă amăgeam singur că așa și era, până o zăream în trafic cântând la volan câte o piesă rock. Atunci mă lovea din nou, parcă cu și mai mare putere.

Prietenia noastră, terminată atât de brusc, era o rană deschisă încă pentru mine. În plus, pentru că era vorba de mai mult de atât, nu reușeam nicicum, în realitate, să-mi găsesc pacea.

Mă săcâia în continuare faptul că nu înțelegeam ce s-a întâmplat și cum s-a produs această ruptură dintre noi.

Într-una din zile, însă, mă întâlnesc întâmplător pe stradă cu una dintre colegele Annei, poate printre puținele persoane cu adevărat apropiate de ea.

Avea în mână un buchet de flori de câmp și era în mod vădit supărată.

— Cum? Nu ți-a spus nimeni? Anna e în spital..., mi-a spus ea cu voce gătuită.

La auzul acestei vești, picioarele mi s-au înmuiat și am început involuntar să mă învinovățesc pentru poveștile pe care mi le-am spus de atâta vreme ca să „justific” comportamentul ei.

— Nu ți-a spus nimic? Mă surprinde, vă înțelegeați atât de bine... Nu era fericită de ceva vreme. Era mereu obosită, nu mai făcea față ritmului de la muncă. Între noi, nici nu mă mir. Aștia tot trag de noi, iau cu zece mâini și ne dau cu un vârf de deget. Ea era efectiv epuizată și i s-a făcut rău, a căzut pe scările de la birou... Se pare că e în burnout în fază severă. Du-te să o vezi, o să se bucure!

Fără să-mi mai pun vreo întrebare, am decis atunci că nu mai amân și o însoțesc pe prietena ei. Trebuia să fiu alături de ea. Nu mai conta nimic altceva în aceste momente.

Am găsit-o pe Anna fragilă, parcă pierdută într-un pat de spital, prea mare pentru făptura ei. Arăta acum și mai mică decât era de fapt.

Ochii însă i s-au luminat când m-a zărit și a întins mâna către mine, cu un zâmbet stins.

— Alex... Alex... Ai venit... Mi-ai lipsit, să știi...

Eu mă uitam la ea cu ochii în lacrimi și nu știam ce să îi spun: că nu am înțeles de ce s-a îndepărtat de mine și mi-am făcut tot felul de scenarii cu privire la ea? Că am și eu atâtea probleme și gânduri și interpretez mereu că aș fi respins de toată lumea?

Că de fapt nu am avut încredere în ea și în prietenia care ne lega?

Mi-am ascuns fața în mâini și am început să plâng în tăcere, rușinat de mine și de comportamentul meu. Mă simțeam complet neputincios față de ființa mică ascunsă sub păturile spitalului.

Anna se uita la mine cu ochi luminoși, cercetători în același timp, de parcă voia să-mi citească sufletul.

M-am aplecat spre ea să o mângâi frățeste pe frunte și m-am trezit că îi caut buzele, pentru un sărut nepotrivit. Și, totuși, am simțit că îmi răspunde, lipindu-se mai tare de mine.

Am luat-o de mână, încercând să aud mai bine ce dorea să-mi spună cu vocea ei stinsă.

— Alex... Mă bucur mult să te văd! Doamne, ce mi-ai lipsit! Să știi că am scris, am ascultat ce mi-ai spus... Te rog să citești, ești singurul care poate să înțeleagă ce simt... Chiar mi-a fost atât de dor de tine!

Anna s-a răsucit apoi cu dificultate, împiedicată de branula care o lega de braț, și a scos un caiet gros de sub pernă, pe care mi l-a dat în mână.

— Citește și spune-mi ce crezi! Și te rog să te folosești de tot ce am scris... poate ajută.

În discuțiile noastre lungi, o încurajasem să-și aștearnă gândurile pe hârtie, gândindu-mă că o să capete claritate și poate ne vor ajuta în proiectele pe care le aveam la compania la care ea lucra. Nu am crezut, însă, că totuși mă va asculta.

Ajuns acasă, m-am așezat cu nerăbdare pe canapea și am luat caietul Annei.

Deși muream de curiozitate să-i citesc gândurile, într-un fel mă temeam.

Simțeam că intru în sufletul ei și aveam un anumit sentiment de disconfort din această cauză, fiind însă coplesit de faptul că m-a ales pe mine pentru asta.

Îmi spuneam însă că poate acum voi avea dezlegarea a tot ce s-a întâmplat. Și am început astfel, simțind un nod în stomac, să ascult în minte vocea Annei în timp ce îi citeam scrisul, pe alocuri dezordonat, dezlânat...